

Є ТАКА ПРОФЕСІЯ

Геннадій Васильович Лаценніков, завідувач аптекою №32, що знаходиться у Клевані ІІ, погодився на розмову з нами тільки в присутності своїх колег, працівників цієї медичної установи. Запросив він також ветерана праці, що вже перебувають на заслуженому відпочинку. А розмова вийшла цікавою. Відчувалась та неповторна енергетика добра і порядності, яка йшла від цих жінок, адже Геннадій Васильович очолює дійсно жіночий колектив. Така вже специфіка цієї професії, такої необхідної для нас, бо всі, майже всі ми, на жаль, маємо здатність хворіти. Перше наше запитання було до Геннадія Васильовича.

— Що ви можете сказати про значення аптекарської справи взагалі і як ви самі стали фармацевтом?

— В якому далекому минулому медичну допомогу населенню надавали, як правило, цирульники. Вони вмieli лікувати рани і переломи, справляти кістки при вивихах. Але з розвитком медицини в першу чергу базувалася на багатотисячному досвіді народних мас. При лікуванні захворювань широко застосовувалися лікарські рослини. Тут і варто шукати витoki аптекарської справи. Це у XV столітті в Україні були добре відомі різноманітні «Травники». Люди в ці часи змушені були надавати лікарську допомогу і при різному роду травмах і захворюваннях. Немав нічого дивного, що засоби для цього вони шукали в навколишній природі, насамперед, у світлі рослин. Так поступово і розвивалася фармакологія, наука, що вивчає різні властивості і дію лікарських речовин на живий організм і встановлює принципи його лікування. Людей, які цим займаються, називають фармацевтами. Це, так би мовити, в загальному плані.

До речі, ще в 1946 році у Клевані існувало дві аптеки. А професія фармацевта дійсно необхідна людям. Без аптек уявити своє життя досить важко. Сам я не місцевий, родом з Росії. Мої батьки часто переїжджали з місця на місце, а потім осіли в Ставропольському краї. Мамина сестра жила на Рівненщині, так що про Західну Україну я дещо знав. Вирішив вступити у Львівський медичний інститут на фармакологічний факультет. Мені ця справа подобалася. Цікаво, що за гороскопом я — терези. А останні, як відомо, мають прямий зв'язок з нашою професією.

Це приміщення, де ми знаходимося, збудоване в 1964 році. А раніше аптека розташовувалась в аварійному будинку, справжній розвалюха. Завідуючим аптекою тоді був Петро Лаврентійович Ленець, який вже пішов із життя. Він і був давнє нове приміщення. Це була людина великої доброти, чудовий спеціаліст, відданий всім серцем обраному шляху. Коли він тільки починав свою діяльність, то був час, коли пішки ходив в Клеван в рюкзаку за плечима. Тоді, відразу після війни, з транспортом було досить туго.

Саме у Петра Лаврентійовича я приймав аптеку в 1971 році. На той час він вже погано себе почував через хворобу, а щоб бути завідувачем потрібно дійсно мати хороше здоров'я і міцні нерви.

8 лютого наступного року виповниться 35 років мого завідування. Фактично в ній трудовий чиник лише один запис: «Прийнятий на роботу завідувачем аптекою №39».

— Я хочу зараз звернутися до наших жінок, як до ветеранів, так і до тих, хто продовжує працювати в наш час. Прошу вас, поділитись і розкажіть, як вам працювалося, що запам'ятовується? Як ви прийшли у цю

професію?
Надія Василівна Шкурер, фармацевт аптеки №42 Клевань І, Зараз на пенсії.

— На Клеванщині я потрапила разом з матір'ю рідною сестрою, Ольгою Василівною, у 1960 році. Навчалася ми разом в Івано-Франківську, але довелося замість рідної України потрапити аж у західну Сибір, в Томську область, Калташевський район. Нашу сім'ю звинуватили в зв'язках з оунівським підпіллям, а було мені всього вісімнадцять років. Політикою взагалі цікавилася мало. Але в ті часи на вік мало звертали увагу, огульно записуючи у вороги народні.

Працювала на лісовалі, потім призначили в табірну лікарню. Це вже було набагато легше, хоча додому тягнуло неймовірно. Тим більше, що вини за собою ніякою не відчувала.

Отже, приїхали ми із сестрою в Клеван. Вона стала працювати завідувачкою аптекою №42, а я трохи попрацювала в аптеці №39, але через певний час перейшла в сорок друту. Зайшла і на пенсію пішла. Тобто, працювала під керівництвом своєї сестри, на жаль, вже покійної. Робота мені завжди подобалася, як і люди, з якими доводилося працювати багато-багато років. **№5**

		Погода							
Дата	Час	Хмарність	Опади	Темп. повітря	Темп. поверх. вод.	Віднос. волог.	Вітер	Діююча волог.	Вітер
23-05	12:00	100%	дощ	14,1	10,7	100	↕	0,1	
24-05	12:00	100%	дощ	14,2	10,7	100	↕	0,1	
25-05	12:00	100%	дощ	14,4	11,1	100	↕	0,1	
26-05	12:00	100%	дощ	14,5	11,1	100	↕	0,1	
27-05	12:00	100%	дощ	14,5	11,2	100	↕	0,1	
28-05	12:00	100%	дощ	14,4	11,1	100	↕	0,1	
29-05	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
30-05	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
31-05	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
01-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
02-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
03-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
04-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
05-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
06-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
07-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
08-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
09-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
10-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
11-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
12-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
13-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
14-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
15-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
16-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
17-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
18-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
19-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
20-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
21-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
22-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
23-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
24-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
25-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
26-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
27-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
28-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
29-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
30-06	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	
01-07	12:00	100%	дощ	14,2	11,1	100	↕	0,1	

НАСТУПНИЙ НОМЕР «КЛЕВАНСЬКОГО ТРАКТУ» ВИЙДЕ 1 СІЧНЯ 2006 РОКУ

Є ТАКА ПРОФЕСІЯ

Марія Леонідівна Шило, колишній бухгалтер.

— 23 роки працювала я бухгалтером в аптеках Клеваня. І в аптеці №39, і в гос-

піталі. Особливо хочу теплим словом згадати Ольгу Василену Сапруку. Це була дуже добра жінка. Вона ставилася до нас по-материнськи. Мені виповнився 21 рік, коли я почала працювати під її керівництвом. Ольга Василеня вчила життєвій мудрості. Знання її, як спеціаліста, були глибокі і різнобічні. Вона мала відповідне чуття, щоб, як кажуть, не дай Бог не нашкодити хворим. Це була справді людина з великої

аптека в самому Рівному. За саос життя довелося працювати по всьому Рівненському району, в тому числі і в аптеці №39, і в Іскрі аптекою завдувала, і в Оржіві, і в

льборів пляшечки, неповторний запах, чистота. Хотіла я і медичний інститут закінчити, але матеріальні умови не дозволили вчителі.

З 1999 року, коли при лікарні відкрилася державна аптека, я працюю там. А до цього, в 1984 році відкрила в лікарні аптечний пункт. Загальний стаж у мене 38 років. Можна назвати ветераном праці. Аптечну справу знаю від обох кінців бухгалтерів і завдувачів, аж до обов'язків санітарки.

з інтересів хворих і нашим критерієм був і залишається стан здоров'я людей.

Людмила Володимирівна Сасько, фармацевт аптеки №39, заслужений працівник охорони здоров'я України.

— Я працюю в цій аптеці майже тридцять років. Можна сказати, половина життя тут пройшла. А до приходу сюди працювала в Дядьківцях.

Не хочеться повторюватися, але колектив у нас дійсно здоровий, дружний. Ми добре відчуваємо лютьку одного.

Як відомо, у відкриті торговельно-фармацевтичного району входять 11 аптек по селах плюс центральна районна в Рівному. Я не хочу ображати інші колек-

звернутися до Геннадія Васильовича. Пригадайте, будь ласка, тих працівників, яких вже немає з нами в цьому житті, або ні просто не мали можливість прийти на сьогоднішню зустріч.

— Це Петро Лаврентійович Ланець, який так багато зробив для мене особисто, коли я приступила молодим до роботи. Фактично він керував будівництвом приміщення цієї аптеки, що у ті часи не так і просто було робити.

Пішли вже з життя Ніна Мартинівна Грошко і її чоловік, Петро Іванович, які достойно працювали в аптеці гостинно, а Ніна Мартинівна була завдувачкою цієї аптеки.

Немає вже з нами Галини Миколаївни Бегені, яка так багато зробила для роз-

Що згадати...

підлі. Особливо хочу теплим словом згадати Ольгу Василену Сапруку. Це була дуже добра жінка. Вона ставилася до нас по-материнськи. Мені виповнився 21 рік, коли я почала працювати під її керівництвом. Ольга Василеня вчила життєвій мудрості. Знання її, як спеціаліста, були глибокі і різнобічні. Вона мала відповідне чуття, щоб, як кажуть, не дай Бог не нашкодити хворим. Це була справді людина з великої

іхала працювати сюди, в Клевань. Потім працювала в Іскрі, завдувала аптечним пунктом. Коли відкрили аптеку під номером 92 — вісім років там працювала. А в 1966 році перевели мене в Клевань-1, де я працювала з Любов'ю Анатоліївною Гуцук, Марією Леонідівною Шило, Надією Василенною Шкурко. Завдувала аптекою Ольга Василеня. Я повністю підтримую слова, сказані в її адресу. Це була дійсно була нам як рідна

Рівному довелося працювати. Добре знаю весь колектив фармацевтів Рівненського району. Нас не так і багато, але дуже згуртовані. Якщо в когось якась біда — придуть на допомогу. Підтримуємо між собою зв'язок. Наприклад, я працювала в Дядьківцях ще в далекому 1969 році, але постійно підтримую стосунки із тими дівчатами, з якими довелося працювати там. І вони мене не забувають. А зустрінемося — є і про це поговорити, згадати як

— В 1971 році я закінчила Рівненське медичне училище в Деражному. А коли з'явилася вакансія в Клевані, я перейшла працювати в цю аптеку на посаду фармацевта. На даний час постійно завдувачкою аптеки у Оржіві на час її відпустки.

Коллектив аптеки №39.

Коллектив діючий у нас чудовий. Я не уявляю своє життя без нього, хоча іноді буває важко, бо роботи вистає. Працюємо, позитивно. Аптека відкрита і в святя. Інакше і бути не

вистає, але наша аптека користується повагою серед людей, а наша аптека користується повагою серед людей, а наша аптека користується повагою серед людей.

ти під керівництвом Геннадія Васильовича. В цій аптеці дуже згуртований колектив, працюючий. Завжди всі готові прийти на допомогу. Особливо, якщо в сім'ї щось негаразд, коли потрібна просто моральна підтримка, добре слово. Тому я вдячна долі, що мені довелося працювати з цими людьми.

Дявель Афанасія Анисимівна, працювала бухгалтером в аптеці №39.

— Я працювала бухгалтером ще до Марії Леонідівни. Тоді Геннадій Васильович прийшов до нас молодим, енергійним. Коли він прийняв аптеку від Петра Лаврентійовича, то незабаром вона стала прибутковою, ми почали отримувати прогресиву. Зарплата тоді була досить низькою — десь в середньому на місяць 85 карбованців. Ставка завдувачкою всього 120 карбованців. Але ніша психологія у людей була, про гроші якось мало думали.

Зліва направо: О.В. Сапрука, А.А. Гуцук, Н.В. Шкурко.

Всього я працювала тридцять шість років. Зараз мені вісімдесят два, як кажуть, не жарт. Але все-таки часом захожду в аптеку, відвідую. Мені допомагають тут до цього часу. Наприклад, Геннадій Васильович допомагає ліжати на лікування в госпіталь. Під час війни я працювала на передовій. Як керівник Геннадій Васильович завжди був вимогливим, але і справедливим. А турбота за людей завжди збирала душу.

рідні сестри майже. А фармацевтом я мріяла стати з самого дитинства. У нас в Клевані-1, в будинку де я жила, на другому поверсі була аптека. Коли я туди йшла сестрою заходили, то немовби в який царство потрапляли: всі ці різнок-

в'язок.

Світлана Анатоліївна Олейда, фармацевт аптеки №42.

— Закінчила Рівненське медичне училище. В мене стаж роботи тридцять дев'ять років. 25 років завдувала аптекою в Іскрі, яку можна сказати, сама збудувала. З 1989 року завдувала аптекою №42, а потім за станом здоров'я перейшла працювати в цій же аптеці фармацевтом.

У нас в колективі самі жінки. Аптека розташовується в спеціальному будинку, що доводиться я воду самим носити, і дрова заготовляти, і отоплювати взимку.

Якщо порівняти минулий стан аптечної справи з теперішнім, то все-таки варто сказати, що зараз переважно це комерційний бізнес. Раніше ми дійсно були справжніми фармацевтами, а зараз іноді доводиться виступати лише в ролі продавців.

Звичайно, вигідніше продавати дорогі ліки. Але ми все-таки намагаємося виходити

з аптеки збитковою — але вони самі і тримаються на плаву за рахунок таких, як наша. А це впливає на рівень нашої зарплати, яка залишається ще досить низькою. Але в майбутнє хочеться дивитися з оптимізмом.

Татяна Степанівна Заря, фармацевт аптеки №39.

— Я не можу похвалитися таким стажем роботи як Світлана Анатоліївна Олейда, але все-таки вже працюю в аптеці сімнадцять років. Після школи закінчила кооперативне училище і два роки працювала продавцем, але потім змінила свою професію і не жалкую. Дійсно, у людей, які з мною працюють поруч, є чому почитатися. І я відчуваю до них глибоку повагу.

Світлана Юріївна Лавренюк, фармацевт аптеки №39.

— Викондять так, що в мене найменший стаж роботи. В аптеку я прийшла 16 жовтня 1990 року, після закінчення медичного училища. Але довелося ще багато вчитися у старших колег. Я пройшла справжню школу виховання в колективі. Ніхто тут ніколи не приковує своїх знань. Ми масно доводилося самозамінюватися при виконанні своїх обов'язків, а це гордість про високий професіоналізм. Багато мені допомагав і мій чоловік, Геннадій Васильович.

— Дякую вам всім за участь в розмові. Але я ще хочу

Світлана Юріївна Лавренюк, фармацевт аптеки №39.

Галина Кирілівна Яблонька, фармацевт аптеки №39, зараз на відпочинку.

— Сама родом із Житомирщини, міста Любар. Батько загинув на фронті, я

Гуцук Любов Анатоліївна, фармацевт аптеки «Алтея» при Рівненській ЦРЛ.

— Після закінчення Рівненського медичного училища, у 1969 році, я зразу потрапила працювати в село Дядьківці, де була тоді районна аптека. Зараз центральна районна

Ольга Василенна Сапрука за роботою.

Світлувався С. СЕРГІЄВСЬКИЙ